

Do Pustín

Andrej Kollárik

Do Pustín

Elektronická kniha

Do Pustín

Andrej Kollárik

Táto kniha ani žiadna jej časť nesmie byť kopírovaná, rozmnožovaná ani inak šírená bez písomného súhlasu autora.

© Andrej Kollárik, 2019

Obálka © Andrej Kollárik, 2019

Vydané vlastným nákladom, prvé vydanie.

ISBN: 978-80-570-0942-9 mobi

ISBN: 978-80-570-0941-2 epub

Stanke, Alicke, Adamkovi, blízkým a mne.

Predslov

Moja prvá kniha (Nezorné polia, 2017) mala otvorený koniec, čitateľ sa v nej žiadneho rozuzlenia nedočkal. Povedal som si, že netreba, veď je to len test. Bude sa to niekomu páčiť? Nájde si niečo takéto čitateľov?

Test nakoniec dopadol lepšie, než som čakal. Niekoľkých ľudí to naozaj zaujalo. Všetličo mi povedali. „Takto to predsa skončiť nemôže!“ „A to je už celé?“ „Kedy bude pokračovanie?“

Z toho plynie poučenie, že knihy by takto končievať nemali. A keď už, tak treba mať v šuplíku ďalší diel.

Aj napriek tomu som rád, že som Nezorné polia vytlačil. Istým spôsobom ma povzbudila už aj samotná fyzická existencia tej knižky. Je tenká a od dokonalosti má ďaleko, ale dá sa ohmatať, otvoriť, ovoňať, darovať, prečítať a je moja. A to je dobrý pocit.

„Chvíľami som zabudla, že nečítam *normálnu knihu*.“ No existuje pre amatéra lepšie povzbudenie?!

Kniha, ktorej predslov práve čítate, je pokračovaním Nezorných polí. Presnejšie povedané, sú to Nezorné polia spolu s druhou časťou príbehu.

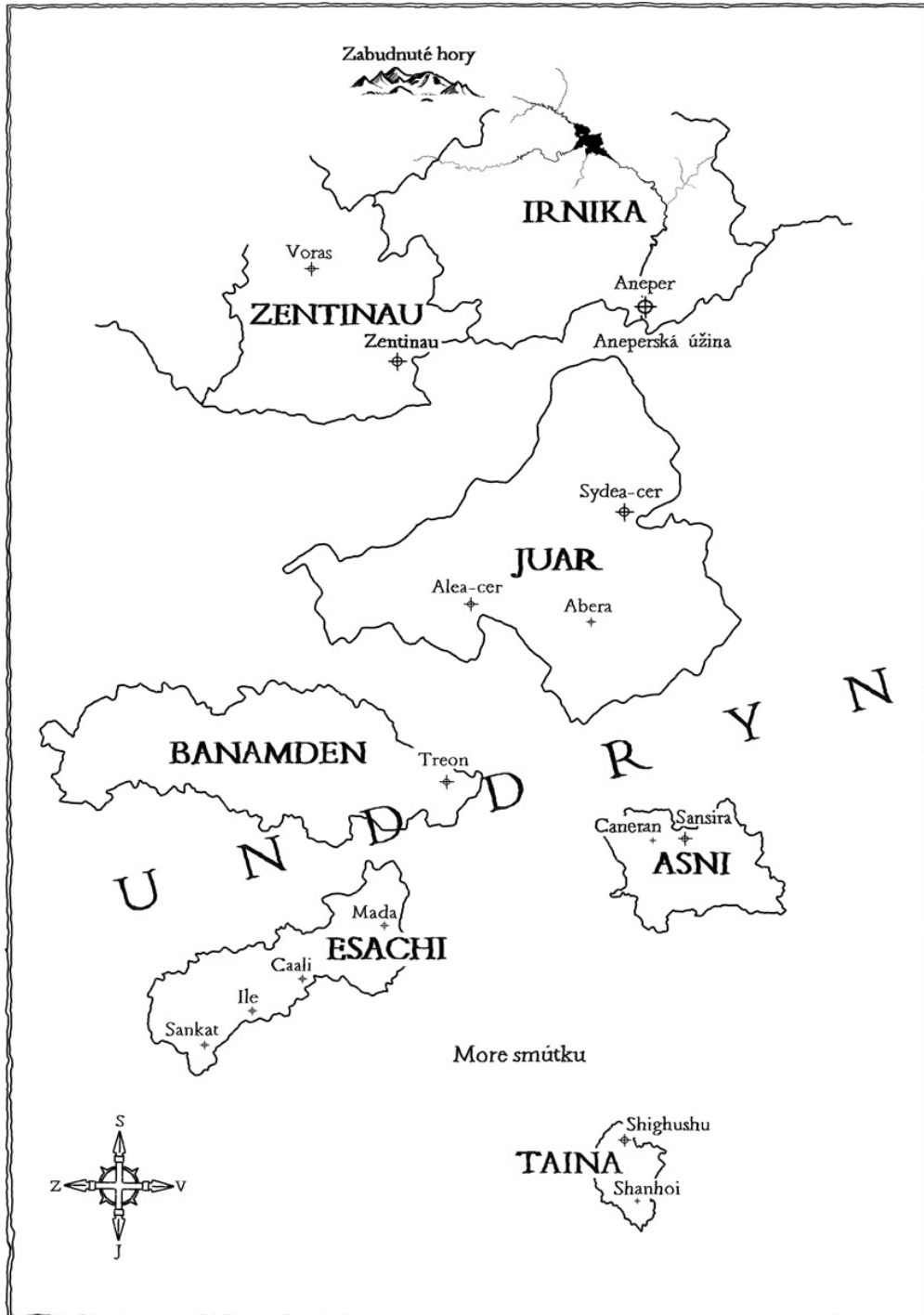
V starom texte sa nezmenilo nič zásadné, opravil som niekoľko gramatických chýb a preklepov (o odbornej jazykovej korektúre stále nemôže byť ani reči) a zopár drobností, čo ma pri opätovnom čítaní tak nejako pichli do oka. Niektoré časti bolo treba preštylizovať a učesať, niektoré boli v texte zbytočné. Tak som s tým niečo urobil.

Samozrejme, zohľadnil som aj viaceré pripomienky od čitateľov. Vysvetlil som veci, ktoré mali byť lepšie vysvetlené a pozmenil tie, ktoré ľuďom nedávali úplne zmysel.

No a nový text je nový text. A tentokrát, aspoň v to dúfam, po poslednej strane nezostane viac otázok ako odpovedí. Tak nech sa pri tom bavíte.

Andrej Kollárik

Mapa

1. U capa

Bolo asi hodinu pred polnocou a Nadem sedel U capa. Podľa názvu by to jeden nepovedal, ale smrdelo to tu menej, ako vo väčšine ostatných krčiem v meste. Hlavná miestnosť mala tri okná, bola osvetlená jednoduchým krbom a asi tuctom olejových lúč. Strop podopieralo niekoľko masívnych drevených hranolov, steny boli vymurované z nahrubo opracovaného lesklého kameňa. Bola to dobrá krčma. Vo väčšine podobných podnikov mali na zemi len slamu a udupanú hlinu, tu bola podlaha z poctivých dubových dosák. A vždy mali niečo uvarené.

Bolo už neskoro, no v šenku bolo nezvyčajne rušno. Najviac hluku robili podgurázení mladíci pri prostrednom stole a niekoľko námorníkov, ktorí po sebe takmer bez prestania hulákali kvôli kartám.

Nadem sedel vzadu v rohu a neprítomne sledoval obsluhujúceho Orima. Keď krčmár odbehol vygúľať ďalší sud, Nadem sa zahľadel do prázdnej holby. Stokrát si povedal, že už to nechá tak, no spomienky na ten nešťastný deň na seba nedali dlho čakať. Spomienky a výčitky.

V tvári umazaný Jahir stojí pred dielňou a so smiechom niečo kričí. Malá Nini sa natáhuje s mačiatkom a nič iné na svete ju nezaujíma. Janel v bielej zástere stojí vo dverách, v rukách drží hlinený džbán s vodou. Niečo sa stalo. Potom bolo svetlo. A potom už nič.

Jahir bol dobrý človek a dobrý kamarát. Už tu nie je. Ja môžem za to, že sú Janel a Nini samé. Keby som bol dával väčší pozor, všetko mohlo byť inak. V ten deň bolo veľmi teplo.

Nadem kývol k výčapu a krátko ukázal na prázdnu holbu. Orim sa neznateľne zamračil a začal mu plniť ďalšiu.

Miestnosť sa odrazu zatočila a Nadem pocítil tlak na žalúdku. V posledných dňoch sa mu to stávalo pravidelne, a tak bez rozmýšľania vstal a zamieril k záchodom.

Keď vošiel dnu, ihneď sa povracal. Trochu sa vydýchal a opláchol si tvár. Keď sa cítil lepšie, vyšiel zo záchodu, no nevrátil sa k stolu. Odistil západku na nízkych dverách vľavo, opatrne sa zohol, aby si neudrel hlavu a vkročil na zadný dvor.

Nočný vzduch mu ovial mokrú tvár. Pretackal sa okolo klátu so sekerou a kopy narúbaného dreva, sadol si na zem a oprel sa o stenu. Pozvoľna zatvoril oči, sedel, dýchal a voda na čele mu s'ahovala pokožku. Z okna nad hlavou chvíľami tlmene počul kartárov a hlučnú mládež.

Pomaly zaspával, keď niekto náhlivo poodchýlil dvere a vzápätí sa udrel hlavou do zárubne. Ozval sa pridusený chichot dvoch ľudí.

Na dvore sa objavila žena a mladý muž. Nadem sa prichystal, že dá o sebe vedieť, nechcel ich zbytočne dostať do trápnej situácie. V poslednej chvíli ale zaváhal.

Žena sa rýchlo rozhliadla, zjavne sa uistovala, či budú mať súkromie. Teraz ho isto zbadá. Obrátila sa k nemu a on spoznal Orimovu prsnatú manželku Rothinee, mladík asi patril k ukričanej skupinke vo vnútri. On spoznal ju a teraz ona spozná jeho. Mesiac bol skoro v splne, bolo jasno a okno nad jeho hlavou bolo plné prenikavého žltého svetla. Nadem si bol istý, že teraz to bude nepríjemné.

Rothinee sa naňho zadívala. Dokonca sa mu zazdalo, že sa ich pohľady na okamih stretli. Potom si ale čupla a začala mladíkovi rozväzovať nohavice.

Nademove ústa zostali pootvorené. Spamätal sa, až keď mal mladík gate na kolenách.

Je vôbec možné, že si ho nevšimli? To sú až takí opití? Sprostosť, Rothinee predsa hľadela rovno naňho, určite ho videla a toto je len nejaký hlúpy vtip. Rázne sa postavil, odhodlaný sa čo najrýchlejšie vrátiť k vínu.

„Nechám vás,“ povedal mierne.

„Čo to... Kurva!“ vyprskol mladík.

Rothinee chcela vykriknúť, no znelo to ako šteknutie. Behom chvíľky boli obaja preč a dvere za nimi zostali dokorán.

Toľká panika?! Rothinee vypleštila oči, akoby videla ducha a mladík si ani nestihol vytiahnuť nohavice.

Nadem sa čudoval zbytočne, nemohol tušiť, čo tých dvoch v skutočnosti vyľakalo.

Rothinee s chlapcom nevideli Nadema, zazreli zadymenú, polopriehľadnú a vlniacu sa siluetu. Počuli niekoľko nepravidelných plesknutí - znelo to trochu

ako prášenie koberca - a potom hlas, akési veľmi hlboké zamumlanie. Ten zvuk náhle preskočil do ostrého, nepríjemného škripotu niekde na hranici počuteľnosti a potom sa vytratil.

Vykoľajený Nadem sa vrátil do krčmy a zamieril k stolu, kde ho už čakalo ďalšie Caneranské. Cestou sa obzeral po miestnosti, no Rothinee ani mladíka nikde nevidel. To je dobre, nemal chuť sa s nimi stretnúť.

Postojačky do seba naliať polovicu holby. Utreľ si ústa a položil na stôl niekoľko mincí. Roztrasenou rukou zodvihol víno, že iba rýchlo dopije a pôjde.

„Chceš vedieť, čo sa stalo vonku?“ ozvalo sa spoza jeho chrbta.

„Doboha, čo tu strašíš ľudí!“ vyletelo z neho podráždene. Otočil sa za hlasom.

Otázku položil asi štyridsaťročný muž od vedľajšieho stola. To je zvláštne, pomyslel si. Bol by odprisahal, že keď prichádzal, okolo stola stáli iba prázdne stoličky.

Aj napriek tomu, že muž sedel, bolo jasné, že je od Nadema aspoň o dve hlavy vyšší. Bol štíhlejší, dalo by sa povedať, že skoro vychudnutej postavy. Mal tmavé, prešedivené, nakrátko ostrihané vlasy, tmavú pleť a neskutočne čierne oči. Až také čierne, že sa vôbec nedali rozoznať zreničky. Jeho tvári dominoval ostro rezaný zahnutý nos s výraznými nozdrami. Väčšina jeho odevu bola z matnej čiernej kože. Cez plecia mal prehodený nemoderný plášť s kapucňou a jeho ruky voľne spočívali na stole, takže bolo vidieť, že nosí kožené rukavice bez prstov.

Chlap bol ticho. Trpezlivo a s kamennou tvárou čakal, kým si ho Nadem do sýtosti nevyobzerá. Nadem položil nedopité víno späť na stôl a nervózne sa poobzeral.

„Ten chlapec vybehol na ulicu a žena sa stratila vzadu v kuchyni,“ povedal muž v čiernom nevzrušene. „Asi sa tu ešte nejaký čas neukážu.“

Nadema striaslo. Odkiaľ o nich vie? Váhavo si prisadol.

„Čo chceš?“

Muž sa pousmial: „Ja nechcem nič. Videl som ale, čo sa stalo na dvore.“

Nadem zodvihol zrak. „Pripadáš mi ako idiot?“ Vzápätí sa zarazil, prekvapený vlastným tónom. Asi by nemal neznámeho nahnevať. Odrazu bol presvedčený, že to tak bude lepšie.

Muž naňho len pozeral a jeho tvár bola úplne bez výrazu.

„Neviem, čo si kde videl,“ povedal Nadem oveľa miernejšie. Ako naschvál sa mu práve začalo čkať.

„Som Kal‘eeh il ean t‘eeh Khábur,“ povedal muž s neobvyklým prízvukom a intonáciou. „V reči pevniny stačí Kaleh. Asi si to neuvedomuješ, ale máš zvláštnu schopnosť. A ja možno viem, čo to je.“

To určite, pomyslel si Nadem. „Schopnosť?“

„Neviem to naisto. Ale ak sa nemýlim, tak si môžeš gratulovať. Chceš pomôcť s tým čkaním?“

Nadem začínal byť čoraz zmätenejší. „Vôbec ti nerozumiem. S čkaním?“

Kaleh akoby si na niečo spomenul. Bez slova vstal a podišiel k oknu. Naozaj bol veľmi vysoký, ale na svoju výšku sa pohyboval nezvyčajne pružne. V jeho chôdzi bolo niečo mačacie a zároveň vojenské. Vyzrel von oknom a rýchlo sa vrátil k stolu.

„Musím ísť. Rozhovor dokončíme inokedy.“

Nadem vystrúhal ukrivdenú grimasu.

„Zajtra po zotmení na tomto mieste,“ vyhlásil Kaleh. Nečakal na odpoveď a namieril si to k východu.

Nadem vstal. „A to čkanie?“

Kaleh sa vrátil a pristúpil tesne k Nademovi. Ten sa ani nestihol brániť – Kaleh ho dvoma prstami bleskovo chytil pod nosom a pomerne silno stlačil. Druhou rukou akoby niečo hľadal v oblasti Nademovho žalúdka, a potom ho tam dvakrát energicky štuchol. Celé to trvalo menej ako tri sekundy. Nademovi sa podarilo ustúpiť dozadu, ale to už bolo po všetkom. Keď prestal pleštiť oči od prekvapenia, Kaleh už opäť odchádzal. Čkanie sa už nevrátilo.

Neskôr tej noci náhle zomrel Alakar Atrein, člen Unddrynskej Rady a predseda Výboru pre obchod a financie. Druhý deň ráno mal v Rade predložiť návrh na opätovné zavedenie zákazu obchodovania so severnými kráľovstvami Irnika a Zentinau.

Keď mestský obhliadač opúšťal Atreinovu rezidenciu, necitlivo situáciu okomentoval slovami: „No, niekto mu asi niečo zapichol do hlavy.“ Podľa alkoholového odéru a krvou podliatych očí bolo zrejmé, že ho k obhliadke

vytiahli rovno od pohárika.

Atreinovi niekto prerazil spánkovú kosť dlhým, tenkým predmetom. Atrein podľa obhliadača zomrel rýchlo. V dome bola tej noci už len pani Atreinová a komorná, zbytok služobníctva prichádzal až ráno. Keď chcela komorná zobudiť Atreinovcov a vošla do ich spoločnej spálne, pani Atreinová ešte spala.

2. Ponuka

Nasledujúci deň nezačal úplne najpríjemnejšie. Nadem v noci nemohol spať. Hlavou mu neustále vírili myšlienky, a tak sa pustil sa do fľaše ražnej, ktorú mal odloženú na horšie časy. Premýšľal o tom, akú schopnosť mal Kaleh na mysli a čo sa od neho asi ešte dozvie. Zaspal až tesne nad ránom.

V posledných mesiacoch boli jeho jediným príjmom peniaze za nakladanie a vykladanie lodí.

Asi dve hodiny pred poludním sa konečne vyhrabal z domu a zamieril rovno do prístavu. Bolo mu zle od žalúdka, bolela ho hlava a navyše bolo poriadne teplo.

Keď dorazil k prístavisku, práve končila vykládka malého bilandera. Podľa prístavného úradníka v najbližších hodinách žiadna práca nebude.

Zašiel do hostinca oproti mólu a vypýtal si raňajky. Vajec a slaniny sa skoro nedotkol, zato do seba nalial dve pivá. Okolo obeda sa bol znovu spýtať na prácu a opäť bol neúspešný.

Niekoľko nasledujúcich hodín strávil túlaním sa po meste a návštevami náhodných hostincov a krčiem. Stretol niekoľko známych, dozvedel sa pár horúcich „kto s kým“ informácií – žiadne zo skloňovaných mien mu nič nehovorilo – a vypil ďalšie pivá. Do zotmenia bolo ešte ďaleko, no nevydržal to a nakukol do Capa. Kaleha tam samozrejme nenašiel. Obsluhoval opäť Orim, a keďže Rothinee nikde nevidel, rozhodol sa, že počká rovno tu. Poctivé liečenie opice pivom a myšlienka na stretnutie s Kalehom u neho vyvolali povznesenú náladu, vďaka ktorej si už na prístav ani nespomenul.

Kaleh sa objavil s trojhodinovým meškaním. Stihol to na poslednú chvíľu, pretože Nadem sa už pomaly dvíhal na odchod. Začalo sa mu zívvať, bol už dosť opitý a z dlhého čakania aj poriadne rozladený.

Na Kalehovom čiernom odeve bolo už od dverí badať výraznú vrstvu prachu a podľa výrazu tváre bol veľmi unavený. Nadem jeho meškanie nekomentoval. Kaleh naňho kývol a zamieril rovno k výčapu. Keď prišiel k stolu, v každej ruke držal pivo. Poháre položil na stôl, prisunul si stoličku a sadol si oproti Nademovi. Na dvakrát vypil jedno z pív a poriadne načal druhé. Potom vystrel

ruky pred seba a zľahka plesol dlaňami do stola.

„Tak, kde sme to včera prestali?! Hmm, kto si?“

„Nadem.“

„To je všetko?“ podvihol obočie Kaleh.

„Na mne nie je nič zaujímavé. Narodil som sa v Canerane. Žijem tu v Sansire a som kováč. Kedysi sme mali s kamarátom dielňu, ale to už je preč. Teraz sa pretĺkam, ako sa dá. Čo chceš vedieť?“

Kaleh iba pokýval plecami. „Počul si niekedy o khaaz’gar’nuen?“ spýtal sa odrazu.

„O kazernúnoch?!“ Nadem použil skomolené, avšak oveľa rozšírenejšie pomenovanie pre rozprávkové bytosti zo severu. Samozrejme, že o kazernúnoch počul. Odjakživa sa nimi strašia neposlušné deti.

„Khaaz’gar’nuen nie sú vymyslené tvory,“ pokračoval Kaleh, „naozaj existujú. Ja sám jedného poznám.“

„Hmm.“

Kaleh úplne vážne pokračoval: „Khaaz’gar’nuen majú zvláštnu danosť, rodia sa s ňou. Keď chcú, vedia byť neviditeľní. V minulosti sa to už vyskytlo aj u ľudí, je to mutácia. A ja si myslím, že ty dokážeš niečo podobné. Vieš byť neviditeľný.“

Neviditeľnosť? Kazernúni?! To je pekne pritiahnuté za vlasy. „Kravina,“ precedil pochybovačne.

„Myslíš?“ zazubil sa Kaleh.

„Takže to nie je vtip?“

Kaleh nepohol ani brvou a prisunul si stoličku bližšie.

„Včera večer si zmizol,“ začal potichu. Počkal, kým sa popri nich pretacká naliaty námorník, a potom pokračoval: „Bol si na niekoľko sekúnd neviditeľný. Aj keď tomu neveríš, naozaj som bol vtedy na dvore. Viem sa pohybovať tak, aby ma nezbadal, kto nemá. Sedel si opretý o stenu a potom si sa mi stratil priamo pred očami. Tesne pred tým, ako sa objavili tí dvaja.“

„Ale ja som neurobil nič,“ pochyboval Nadem.

Kaleh sa dôkladne napil a otreľ si penu z úst. „Ale urobil, akurát si to neuvedomuješ. Pravdepodobne si na chvíľu opustil našu realitu.“

„Tí dvaja ma teda nevideli?“

„Nevideli. Všimli si ťa, až keď si začal hovoriť. Vystrašil ich tvoj návrat z Pustín.“

„Z čoho?“ prekvapil sa Nadem a pohár so zvyškom piva mu zostal visieť na polceste k ústam.

„Kazernúni vedia zmiznúť jedinečným spôsobom. Sami tomu hovoria, že odchádzajú do Pustín. Podľa Qu‘aargha – to je kazernún, ktorého poznám – sú Pustiny paralelný svet. Iná realita existujúca vedľa tej, ktorú poznáme. Keď je kazernún v Pustinách, pohybuje sa v inom čase a inom priestore, všetko je voči nám nejakým spôsobom posunuté. A keď trvá prechod medzi realitami náhodou o kúsok dlhšie, kazernún vyzerá presne tak, ako ty včera.“

Kaleh sa zamyslel. „Prechod trochu pripomína chvenie horúceho vzduchu, niečo bez jasnej pozície v priestore. Prechádzajúci kazernún má aj znetvorený hlas, podobne ako si mal ty včera. A tiež som počul plieskanie – zvuky, ktoré niekedy sprevádzajú prechod. Jednoducho mi ver, zažil som to mnohokrát.“

„Zaujímavé, ale stále to ešte mohla byť nejaká ilúzia. Ako vieš, že to nespôsobila cudzia mágia?“

Jeho spoločník potriasol hlavou: „Naisto neviem nič. Ale toto sa až príliš podobalo na prechod. Mal by ťa prezrieť Qu‘aargh, možno tú schopnosť dokážeš aj ovládať.“

Kaleh si premasíroval zápästie pravej ruky, akoby v ňom cítil bolesť. Potom zamával na Orima a prstami si vypýtal dve pivá. Nadem premýšľal.

„Ak máš pravdu, tak ten tvoj kazernún, ten mi s tým môže nejako pomôcť?“

„Možno. Ťažko povedať.“

„Takže ti mám jednoducho veriť, tak?!“ povzdychol Nadem. „Prečo si bol vlastne vzadu na dvore?“

„Zvedavosť. Práve si sa snažil hypnotizovať niečo vo svojej holbe, keď som okolo teba zbadal akési chvenie. Len náhodou som sa vtedy pozeral tvojím smerom. Zaujalo ma to, tak som šiel za tebou.“

Orim priniesol pivá a Kaleh bez slova posunul jedno pred Nadema. Ten vstal, že si odskočí na záchod, a práve vtedy sa Kaleh zastretým hlasom opýtal: „Počul si už o Keanai? Nechcel by si sa k nám pridať?“

Nadem stál na záchode a dlho sa nemohol zbaviť zimomriavok. To mám zabíjať ľudí? Veď ja nedokážem zabiť ani sliepku. A on je z klanu vrahov. Z rádu, čo by

ani nemal existovať. Čo sa stane, keď mu poviem *nie*?

Kazernún ohava vzrastu krpatého jest, byť zároveň veľkú silú oplývá. Čo se podoby ďalšie týče, hnusná je jako noc, vlasatá a zubatá, očama nadmerne vzrostlýma gúlá, a též se nikdá neumývá. Kazernún svjetlo slunečné špatno znášá, i kvóli temu se ve tmavých kútech často skrývá. Jako potrava mu ľudské maso slúží, najvác decké lúbi. Zajícom či hydem nepohrdne též, no to jen jak dvje nebo více lunovratí nežrál.

Nekategorizovaný text z III. storočia, neznámy autor

3. Patriarcha

„Prestaň už, kurva, koktať a hovor!“

Patriarcha Cheray, hlava Oeranskej cirkvi v Zentinau, oplýval rôznymi zaujímavými vlastnosťami, trpezlivosť k nim však rozhodne nepatrila. Do úradu nastúpil veľmi mladý a nastalo to za pomerne podozrivých okolností. Na patriarchu bol primladý ešte aj teraz, ale pravidelné užívanie munacu si už začínalo vyberať svoju daň. Bol neurotický, náladový, trpel nespavosťou a čoraz častejšie mal problémy s obličkami. Jeho pokožka mala škaredý žltkastý odtieň a bol vychudnutý na kosť. Patriarchov nezdravý vzhľad väčšina veriacich pripisovala ukázkovej oddanosti cirkvi, asketickému životu a nadmiere povinností. Len málo ľudí poznalo pravý dôvod. A ešte menej ľudí vedelo, že odkiaľživa serie na boha, cirkev a všetko s tým súvisiace.

„Nevyšlo to,“ povedal slabým hlasom generál Vorha.

„To som pochopil! Chcem detaily. Čo sa stalo? Kto to poslal? Hovor!“

Vorha bol vrchným veliteľom kráľovských ozbrojených síl necelých päť rokov. A takmer ten istý čas vykonával pre Cheraya väčšinu špinavej roboty. Teraz mal na sebe slávnostný kyrys, symbol svojej funkcie, v pravej ruke držal prilbu a ľavá spočívala na hlavici dlhého meča. Stál pri dverách patriarchovej súkromnej knižnice a strašne sa potil.

„Atrein dostal zaplatené, so všetkým súhlasil.“ Vorha si povzdychol. „Je mi to ľúto, ale noc pred hlasovaním...“

„Lenže tebe, Vorha, tebe nemá byť ľúto,“ prerušil ho Cheray podozrivo miernym hlasom. „Ty mi máš len povedať, v čom je problém. A ak by ťa to príliš neobťažovalo, tak aj to, že ako a dokedy to vyriešiš.“

„Atrein je mŕtvy. Zavraždili ho v jeho vlastnom dome.“

Patriarcha sa odvrátil od okna a konečne sa rozhodol poctiť svojho host'a pohľadom.

„Podľa môjho človeka,“ pokračoval generál, „to vyzerá na prácu Keanai. To sú najomní hrdlorezi, ktorí...“

„Viem, kto sú Keanai. A viem tiež, že nezabývajú len tak pre potešenie. Na rozdiel od niektorých tvojich ľudí.“

Patriarcha si spojil ruky za chrbtom a opäť sa obrátil k oknu.

„Môže to byť zhoda okolností, ale príliš tomu neverím,“ premýšľal nahlas. „Keanai si nemôže dovoliť hocikto, takže máme do činenia s niekým bohatým. A ak náš neznámy zaplatil za Atreinovu smrť preto, aby nám prekazil plány, tak máme problém. A ja nemám rád problémy. Nakoľko dôveruješ informácii o Keanai?“

„Je to správa, takpovediac, z prvej ruky,“ povedal generál rozhodne.

„Takpovediac z prvej ruky...“ hundral Cheray, výrazne od seba oddeľujúc jednotlivé slová. „Preveríš svojho informátora a preveríš svojich ľudí. Nieкто si najskôr pustil hubu na špacír. Keď zistíš kto, neurobíš nič, len mi dáš meno.“

Napriek tomu, že k nemu bol patriarcha stále otočený chrbtom, generál automaticky prikývol.

„Ďalej zistíš,“ pokračoval duchovný, „kto môže nahradiť Atreina. Diskrétne a potichu. A rýchlo. Do mesiaca musia byť cesty na Unddryn uzavreté.“

Generál opäť len prikývol.

„To je všetko. A teraz zmizni.“

Generál zasalutoval úderom do hrude, až brnenie zazvonilo.

„Tie opičky si nechaj pre niekoho iného,“ zavrčal Cheray. „A nech mi sem pošlú nejakú štetku.“

Unddryn je rozsiahle územie tvorené piatimi veľkými a viac ako šiestimi stovkami menších ostrovov. Veľké ostrovy sú (v poradí podľa veľkosti): Juar, Banamden, Esachi, Asni a Taina. Najsevernejšie leží ostrov Juar, od Veľkej pevniny ho oddeľuje Aneperská úžina. Juar je známy ako „ostrov rybárov“ a je to jedno z mála miest, kde sa plody mora nielen lovia, ale aj pestujú. Hlavné mesto Juaru, Sydeacer, je uznávané ako obchodné a kultúrne centrum celého Unddrynu. Takmer polovica celosvetovej produkcie soli pochádza z ostrova Asni, ktorý je zároveň aj najľudnatejším ostrovom. Najjužnejšiu časť Unddrynu predstavuje ostrov Taina hlboko v Mori smútku. Malé ostrovy nie sú hospodársky významné a väčšina z nich doteraz nebola oficiálne pomenovaná. Unddryn sa formálne považuje za kráľovstvo, riadi ho však Unddrynská Rada sídliaca v meste Sansira na Asni. Kráľovstvo je charakteristické značnou etnickou pluralitou, podľa Verdiktu 906 je ale jediným úradným jazykom Unddrynu reč pevniny.

Z učebnice kláštoru Blahosklonnej Ylee v Sansire

4. Odchod

„Takže odchádzaš zo Sansiry,“ uist'ovala sa Nienna.

„Hej,“ potvrdil Nadem.

„No keď musíš, tak musíš. Asi ti hneď zajtra vyháďzem veci a nájdem si nového nájomníka,“ povedala naoko urazene. „Ako dlho budeš preč?“

„To netuším. Vlastne ani neviem, kam idem. Niekam na sever.“

„Hovoril si, že si možno aj zarobiš. Nepáči sa mi tam to *možno*. Čo je to za prácu?“

„Neviem presne, všetko mi povedia po ceste,“ povedal Nadem vyhýbavo.

Nienna ho počastovala dlhým skúmavým pohľadom. „No veď ako myslíš. Hádam vieš, čo robíš. Ale nie, že budeš preč pridlho, nie som už najmladšia.“

„Ale no, zas máš tie reči?!“

Nienna bola Jahirova babka. Pri nehode v dielni si Nadem pomliaždil ľavú ruku, utrpel niekoľko škaredých popálenín a skoro tri týždne nedokázal vstať z postele. Nemal nikoho, kto by sa oňho postaral. Nienna ho vtedy vzala k sebe a pomohla mu z najhoršieho. Spravila to aj napriek protestom a opovrhnutiu celej rodiny.

S Niennou sa pred odchodom jednoducho rozlúčiť musel.

Nadem dostal jeden deň na to, aby si zariadil veci v Sansire. Nasledujúci deň skoro ráno sa mali nalodiť na obchodnú brigu s podivným názvom Počestnosť, na ktorej Kaleh dopredu zaplatil za dve miesta. Počestnosť mala vyplávať hneď, ako sa bude dať, pravdepodobne už za prvého odlivu. Lod' smerovala takmer priamo do cieľa ich plavby, do pevninského veľkomesta Aneper, ležiaceho v ústí rovnomennej rieky. Kapitán Počestnosti plánoval len jedinú zastávku – naloženie solených tuniakov v rybárskej osade Kalee. Z Aneperu mali smerovať ďalej na sever. Kam presne, to sa Nadem nedozvedel, ale bolo mu to v podstate jedno. Už aj tak vedel viac, ako potreboval. Odjakživa nemal rád cestovanie a už len zmienka o plavbe do Aneperu mu takmer okamžite spôsobila krútenie v črevách.

„Čo robíš?“ zavrčal Kaleh.

„Máš niečo s očami?!“ dostal zo seba Nadem s námahou.

Nadem bol prehnutý cez zábradlie na ľavoboku a vracal do vody. Včera po

rozhovore s Niennou si narýchlo zbalil pár vecí a potom už nemal nič moc na práci. Na nejaký čas sa zatvoril vo svojej izbe, premýšľal nad kazernúmi a pokúšal sa prísť na to, akým spôsobom sa predvčerom dostal do Pustín. Potom sa snažil nejako zneviditeľniť, samozrejme z toho nič nebolo, a tak sa vybral do Capa. Väčšinu noci strávil tam.

„Kapitán má v Unddryne právo hocikedy vykázat' pasažiera z lode. A tým myslím hocikedy. Aj na širom mori. A ty si začneš grcať práve vtedy, keď sa ti kapitán snaží predstaviť. Po piatich minútach na palube. Uvedomuješ si, že týmto si si jeho sympatie nezískal, však?“

„Hej,“ precedil cez zaťaté zuby Nadem. „Nemohol som si pomôcť. Všetko to víno, to húpanie... Nenávidím cestovanie.“

Nadem sa unavene posadil a oprel sa o zábradlie. Zabijak si ho chvíľu premeriaval a potom bez slova odkráčal preč.

Počestnosť vyplávala podľa plánu, za prvého odlivu. Nadem stál na korme, jednou rukou krčovito zvieral zábradlie a v druhej držal nezapálenú fajku. Hľadel na vzd'ľajúcu sa Sansiru. Už veľmi dlho sa nevzdialil z mesta. Až dnes si uvedomil, že vlastne ešte nikdy neopustil Unddryn. A teraz odchádza a ani nevie kam.

Mólo sa hemžilo farbami a bolo plné pohybu, vozov, tiav a koní. Prístavní robotníci prenášali rôzne veci z miesta na miesto, všade sa pohybovali ľudia, každý mal svoje starosti, každý mal svoj cieľ. Veľa ľudí sa spolu rozprávalo, niekolkí po sebe kričali a rozhadzovali pritom rukami. Prístavný záliv bol lemovaný obchodmi a stánkami s rôznym tovarom, jedlom a pitím, oblečením, výrobkami z kože a dreva, šperkami, náradím, zbraňami, zázračnými liečivami a elixírmi, suvenírmi, mnohými užitočnými vecami a mnohými nezmyslami. Záliv sa ježil s'ťažňami a rahnami zakotvených lodí a rybárskych člnov. Na nábřeží svietili krikľavo červené a modré domce. Nademovi sa až dodnes videli obyčajné, nestáli za pohľad ani zamyslenie. Teraz mu pripadali ako niečo exotické, ako niečo, čo si mal poobzerať, kým ešte mohol. Mal sa nabažiť mesta, kým sa to ešte dalo. Väčšinu života prežil v Sansire, ale oddnes tu už nemal čo robiť. Odrazu cítil, že sem nepatrí. Zazdalo sa mu, že na móle vidí Niennu. Malú nehybnú postavičku v zelenom plášti. Prepadol ho tiesnivý pocit, že sa sem ešte dlho nevráti. Ani zd'aleka netušil, aká pravdivá predtucha to je.

Netrvalo dlho a zo zmenšujúceho sa prístavu sa vytratili farby aj pohyb. Nedalo sa už rozoznať nič iné, len mohutný masív zalesneného pohoria Ymtas týčiaceho sa nad mestom. Behom niekoľkých minút sa zhoršilo počasie. More aj obloha náhle získali farbu olova. Zotmelo sa a začalo fúkať, do tváre nepríjemne bodali ihličky ľadového dažďa. Nadem sa lepšie zavinul do plášťa.

V okamihu, keď sa staneš najlepším bojovníkom, už niekde začal trénovať človek, ktorý ťa porazí.

Majster Tinoshi, zakladateľ rádu Keanai

5. Kalee

Do Kalee dorazili neskoro popoludní na tretí deň plavby. Prakticky hneď po príchode sa začala nakládka tuniakov a dopĺňanie zásob pitnej vody. Kvôli zhoršujúcemu sa počasiu kapitán rozhodol, že do rána zostanú v Kalee.

Nadem sa zastávke mimoriadne potešil. Už viac ako deň vyzeral ako mátoha, bol mĺkvy a podráždený. Kaleh mal podozrenie, že ho netrápi ani tak morská nemoc, ako nedostatok alkoholu. Keď sa na to Nadema spýtal, ten vybuchol a nie príliš slušne ho požiadal, aby sa staral o svoje veci. Odvtedy spolu nehovorili.

Po dvoch pivách, kúpeli a ďalšom pive sa stal z Nadema úplne iný človek. Sedeli spolu s niekoľkými členmi posádky v jedinom hostinci v dedine. Aj keď podnik zvonku vyzeral ako zanedbaný pastiersky zrub, mali tu celkom dobré pivo, teplé jedlo a dalo sa tu okúpať. Putika nemala ubytovanie, hostinský však ponúkal nocľah vo vlastnom dome. Nadem bol presvedčený, že jedna noc na nepohybujúcej sa posteli, by mu mohla jedine prospieť. Nadem s Kalehom počúvali jeden neuveriteľný námornícky príbeh za druhým, jedli varenú baraninu a syr a nalievali sa pivom.

Zrazu sa hlučne otvorili dvere a dovnútra vpadlo pol tučta chlapov. Prvý z nich, evidentne vodca, mal na sebe drôtenú košeľu a na chrbte hrozitánske bojové kladivo. Tvár mu hyzdila škaredá široká jazva, podľa všetkého pozostatok po nepríliš odborne ošetrenom zranení. Ostatní zo skupinky nosili lamelové a kožené brnenia a všetci boli viditeľne ozbrojení.

„Pivo, nijé?!“ zahučal Zjazvený ešte skôr, ako sa posadili.

Hostinský príchodzích určite poznal. Zatváril sa utrápene a bez slova začal čapovať. Striedavo pozoroval nových hostí a skupinku z Počestnosti a jeho výraz prezrádzal, že očakáva problémy.

Ozbrojenci sa usadili. Prvý dôstojník Počestnosti, Rynlad Zemura, prelomil ticho a vrátil sa k rozprávaniu o obrovskom hlavonožcovi, ktorý počas jednej z jeho dávnejších plavieb „namôjdušu každú noc zhltoľ jedného námorníka“.

„Pekný plášť, nijé?!“ obrátil sa Zjazvený s úškrnom na Kaleha. „To máš po

babke?“

Rynlad stíchol, Nadem a niekoľkí ďalší zodvihli pohľady k Zjazvenému. Kaleh sa ani nepohol a sústredil sa na misu s baraninou.

„Hovorím s tebou, čierna papuľa! Máš ho po babke, či nie? Nijé?“

„Vlastne hej, uhádol si, po babke,“ povedal do ticha Kaleh a neprestával pozorovať baraninu. Dopadlo by to možno celé inak, keby potom nedodal: „Nijé?!“

Zjazvený v momente držal Kaleha pod krkom. Bol takmer rovnako vysoký, ako Kaleh, ale oveľa mohutnejší. Na svoju hmotnosť sa pohyboval naozaj veľmi rýchlo. Zabijak sa vôbec nebránil, iba odovzdane hľadel pomedzi Zjazveného ruky niekam do zeme. Zvyšní hrdlorezi obkolesili námorníkov a čakali, čo sa bude diať. Kaleh kútikom pozrel na Rynlada a nenápadne pokýval hlavou. Ten neochotne zastrčil povytiahnutý nôž späť do pošvy na opasku.

„Čo si povedal?“ funel Zjazvený Kalehovi do tváre. Dych mu páchol skazenými zubami a rybinou.

„Že mám plášť po babke,“ povedal Kaleh nevinným hlasom. „Je to dar. Dala mi ho.“

Zjazvený mal zjavne problém vysporiadať sa so situáciou. Kalehova odpoveď ho prekvapila a skomplikovala mu uskutočnenie prostoduchého plánu – dať tým kreténom z bohviectorej riti poriadne do zubov.

„Chlapi, prosím, vyriešte si to vonku,“ nechal sa počuť hostinský.

Zjazvený pustil Kaleha a odstúpil o krok dozadu. Dvakrát si ho premeral od hlavy po päty a potom sa rozrehotal. Jeho kumpáni ako na povel urobili to isté.

„Tak on nosí plášť po babke, nijé?!“ smial sa Zjazvený. „Dala mu ho, haha. Nijé?!“

Potom začal do Kaleha strkať. Ďalší dvaja sa k sácaniu pridali a chvíľku si Kaleha medzi sebou prehadzovali. Ten medzi nimi lietal ako handrová bábika, stále sa ale nijako nebránil. Nademovi to bolo viac než čudné – je predsa Keanai!

Zvyšok divnej kompánie sa natlačil na námorníkov z Počestnosti, pretože prvý dôstojník a jeden ďalší už opäť vytasili nože.

„Po babke, nijé?!“ vykrikoval dookola Zjazvený a šťuchal do Kaleha čoraz bezočivejšie.